

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԴՅԱՆ

Ի գերեզմանն ամենասիրելի Վարդան Լուսինյանի

Ո՛հ, երկնքի ժապավեններ՝
Ճառագայթներ՝ միացուցած
Էին սրտերը մեր միմյանց՝
Մեր սրտերը սիրանըվեր:

Նորա միմյանցս համար քանի՞
Էին անհո՛ւն բա՛ց մատյաններ,
Հոն ամեն բառ խորքը մը ուներ
Իր ներքևը սիրո, ցավի:

Ո՛հ, կը հիշե՞ս, Չամլըճայի
Սարը նստած լո՛ւտ մըխայինք,
Ուր շուք տային մեզի նոճիք՝
Մն հովանոցք վշտահարի:

ԸՍթամպուլի կապույտ գոտվույն՝
Վոսփորի ծուփը դիտեինք,
Ուսկից և մերթ գ՛անամայ երկինք.
Ո՛, ախորժներ լուռ մեր հոգվույն:

Այն հյուսկենները երկնքին՝
Այն ամպերը ձյունաթորմի՝
Մինչ երեկո, ո՛հ, մի առ մի

Մեր նայվածքը գրրավեին:

Չ'էինք խոսեր, խոսքն մեր հոգվոց
Անհունությունը կը պղծեր,
Մենք զերթ երկու տժգույն բոցեր
Իրարու մեջ կ'այրեինք սուկ:

Մեր հոգիքը նոճիներու
Թուխ թիթեռներ էին տրտում,
Սև՝ ծըծեհնք՝ սո՛ւզ անհատնում,
Նայեինք միշտ երկրես հեռու:

Անհուսությո՛ւն, գերեզմանի
Այդ սև կաթը շատ ընպեցինք,
Քեզ հափրեցուց այդ ընպելիք,
Եղար երկնից տժգույն որդի:

Քու դալուկըդ՝ զիս ցավցուց շա՛տ,
Եվ նայվածքըդ վերջին նըվաղ՝
Չոր ուղղեցիր ինձի, ավա՛ղ,
Բնեռացուց յիս հիշատակդ:

Երջանի՞կ ես հող թե թշվառ,
Չվարթնո թևով լուր մ'ինձ դրկե,
Ա՛հ, այս աշխարհն միշտ տաղտուկ է...
Ցավերու մեծ մայր մ'է աշխարհ:

Ո՛հ, եթե հող ծառի մը շուք
Կա և նորա քով մեկ վըտակ,
Եթե կա հող սե՛ր անապակ,
Կան ազատ օդ, ազատություն:

Ո՛հ, կը թոթվեմ ես այս աղտոտ

Ձորձն հոգվույս՝ կյանքս՝ մինչ իսկ այսօր,
Հող կը հագնիմ, հո՛ղ սրգավոր...
Ա՛հ, ուզածներս, Վա՛րդան, կա՞ն հող...:

1871
